

HAYÂL

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Memnuniyetsizlikten ötedir duyduğu...
Ardından onarma, telâfi, inşâ isteği...

Kaçtığı en basitinden, bir dünyaya bağımlılıktan, eşya saplantısı, madde bağımlılığından uzaklaşmaktır; kalıpların içinde sıkışmışlıktan bir lahza sıyrılmaktır belki de. Çelişik, çapraşık duygu ve düşüncelerini tahlil edemiyor. Durmaksızın karıştırıp, birbirleriyle çarpıştırıyor.

Esasında kabulde zorlandığı; küçük gördüğü, sanki görmediği, bilmediği...

Bazen sade gibi gelen, eski ve geride değil, bilâkis yeni bir hayatın eşiği gibi haberci; zamana kafa tutmuşluğu, huzuru, başka bir yaşayışı, tuhaf bir mutluluk doluluğunu hissettiren, bu tarz mekânları mecnunca özlediğini hissediyor.

Aslında reddettiği, belki de bir nefret hissini engelleyemediği ama her karşılaştığında bir ruh ve lisan değişmesiyle çarpıldığı, yarıldığı.....

Kapı ardına kadar açık. Yoldan gelen geçen ister istemez, göz misafiri olabilir. Kaçamak bakışlarla, yere serilen kilimi fark ediyor önce. Sediri. İçerde birkaç uzun etekli, “halayık” tabir edilen tarzda yazma bağlamış genç kadınları. Uzun uzadıya inceleyemez. Ancak bu kadarı bile yetiyor, bazı uyandırma, canlandırmalara. Tutkulu çağrışımlara...

Evdeki kadınlarla birlikte sere serpe yere otursa, hayallerine iştirak etse; sini üzerindeki yiyeceklerden yabancılık çekmeden birkaç lokma atırtırsa. TV’si, bilgisayarı bulunsa bile; zamansız, isim verdiği, başrolü aldığı bir hikâyeye eşlik etse; eski bir şarkıyı

yüreğinde gezdirse, hastalıklı varlığını âdeta tedavi ettirecek şu muhabbet, tütsülü ve bir parça da ibadet kokan riyasız odalarda; mazinin bütün mükemmel ve güzel gözükken yüküyle birlikte derinden nefes alsa, yenilense, yaşam bağlarını tazelese...

Esasen talihsiz bir yazıdan kurtulmak, dillenmek, özgürleş(tir)mek istenmiştir. Hayaller ne kadar inkâr edilse yeridir.

(Yıkık omuzlu babamdan filesini alsam. Şu kurdele takmış, kara önlüklü küçük kız gibi “sohbet başkanı annesinin” elinden tutup, okula gitsem. Gelecek kaygılarım hiç olmasa. Masumiyet çağının genç kızları benzeri, hiçbir olumsuzluk düşünmeksizin, ölçüp biçmeksizin vesvesesiz, lekesiz sevgi dolu, alçakgönüllülükle, pencere önünde “Beyaz atlı prensimi” beklesem...

Ürpertilerle, titreyişlerle, tatlı çırpıntılarla, isyansız beyaz gün ve gecelerde, “Leyla-Mecnun” vezninde, kumru deminde, güllerin bülbüllere mey sunduğu saatlerde; Ferhat öyküsünde, İstikbal Perisinin vaatlerinde onu beklesem, aşkı içmiş baharlı çöl rüzgârlarıyla “başında” yitsem. Ziyamı yok, gelmese de beklesem.

“Beklenen Adam” ne olur hiç gecikmese... Ruhumu, hayatımı işlediğim dantellerde, halı ilmiklerinde, hep O’nu işaret eden pusulalarda, daima O’nu gösteren

aynalarda; bir garip saygıyla, lâtif bir kavuşma ânının kıvrantısı, arzusuyla. Beklesem.

Beni hiç görmese, duymasa; hattâ hiç var olmasa da... Bekle.....sem.

Sabri bile güzelse. Sanal-gerçek varlığı cihan değse... Dört cihetten, Kuzeyden Güneyden, dipten köşeden göz koyduğum “Can(ım)dır”.... Ses verse. Gelse...

“Beklediğimi” doğursam, yoğursam, davalardan tez geçip, O’nu kalbimin kundağına sarsam. Bir adam ki; anası babası, karısı kocası hocası, çoluğu çocuğu, çeri çöpü, kıyameti, cennet’i cehennemi, kalû belâsı belâsı ben olsam.)

Arzu ettiği belki kapılmaktır, bir tutam ateştir; ışıktaki aşkta hakikî, derinden bir kayboluş, silinmişliktir. Fakat artık hiçbir kelime, hiçbir şey peşinde sürüklenemez. Beyhudedir. Bitmiştir.

Daima uçlarda... Üst üste binen, bastırmaya, unutmaya çalıştığı duygular. Tozlu zamanlardan dinî şiirler söyleyen, hatta yazan, basit, zahit, üfürükten, yeldirmeli kadınlar; kara çarşaftan, sarıktan yazgılar.

Mazide kalmış, savaştığı, hatta öldü(r)düğünü varsaydığı bir kadından(genç kızıdan) nahoş düşünceler, şiirsel sarhoş çıkışlar bunlar. Kişiliğinde “geriden gelen”, benimsemediği, sevmediği, dik başlı bir çağrı. Sonra bütün duygularını tekzip eder, ayıklar, gerekli gördüklerini geçmişin çöplüğüne yollar, söver, kendini tahkir ederdi. Hâlbuki “Fadime’yken” olmuştu al sana terütaze “Firuze”...

Böyle dakikalarda “kimliğini” bayağı merak ediyordu. Fakat soğukkanlılığını korumaya, istifini bozmamaya çalışsa da “erkek dilinin” kesip biçtiği bu geri kafalı, köle kadından; birden bastıran, hep fişkırmaya hazır küflü hatıralar yığınından; kurtulamıyordu yazık ki taşralı avuntusu zavallılığından, duygularının tasallutundan.

...

30 Mayıs gününden:

14.30: “...Derneği’nde, *Tarihten Bugüne Kadın Uçuşu* isimli konferans.

16.00: gezi,

19.30: Yemek.

21.00: Havaalanı

31 Mayıs’tan.....

Çıkmaz senelerden:

Yürü, koş, yürü koş; koş koş koş...
Boşş...

“Çocukların velâyeti meselesi/ Geciktiniz/ Serdar’la buluşma/ Horozlanma!/ Beni kimse aldatamaz/ Bana para ver anne/ TV programını iptal edelim/ Koşturmaktan yorulduğum/ Şiddetle tatile ihtiyacım var/ O sizin bireysel tercihiniz/ Tuğrul’la kesinlikle olmaz/ Canına okurum, içine tükürürüm ben bu hayata.”

“Hiç anlamıyorum. Deli miyim neyim, bazen modası geçmiş, tükenmiş bir çağa ve en kötüsü yobaz, cahil bir Firuze’ye her şeye rağmen hasretlik çekiyorum biliyor musun? Beynim çatlıyor. Kontrolü kaybediyorum.”